

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

בפני כבוד השופט עמי קובו

העורר פלוני

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ב"כ העורר: עו"ד שלומציון גבאי מנדלמן

ב"כ המשיבה עוה"ד: אורלי שרגנהיים והילה צור

החלטה

רקע

- 1
- 2 אדם הורשע בעבירת מין. בתום מאסרו הוטל עליו צו פיקוח לתקופה של שנתיים. בחלוף
- 3 השנתיים נדון המפוקח למאסר בפועל בגין עבירה שאינה עבירת מין, ולפיכך צו הפיקוח
- 4 לא הוארך. האם בתום מאסרו השני, ניתן להאריך את תוקף צו הפיקוח רק עד לתום
- 5 התקופה המרבית של חמש שנים ממועד מתן צו הפיקוח המקורי, או שמא ניתן לצבור את
- 6 תקופות הפיקוח לפני המאסר ולאחריו, ללא תקופת המאסר בפועל. כלומר, כיצד יש
- 7 למנות את התקופה המרבית של תוקף צו פיקוח, אשר נקבעה בסעיף 14 לחוק הגנה על
- 8 הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 (להלן: "החוק" או "חוק הגנה על
- 9 הציבור"), כתקופה שלא תעלה על חמש שנים, וזאת במקרה שבו חלה הפסקה בתקופת
- 10 הפיקוח. זו השאלה הדרושה הכרעה בערר זה.
- 11 2. ערר לפי סעיף 23 לחוק על החלטת בית משפט השלום ברמלה מיום 20.2.20 (כב' השופט
- 12 הישאם אבו שחאדה) בפע"מ 20563-01-20, במסגרתה הוארך צו הפיקוח ומעקב לפי סעיף
- 13 14 בחוק לשנתיים.
- 14 3. העורר הורשע בבית משפט השלום על-פי הודאתו בעבירות מין, וביום 30.10.14 הושת עליו
- 15 עונש של 9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. לאחר שחרורו של העורר מנשיאת עונש
- 16 המאסר ולאחר שהוגשה חוות דעת מטעם המרכז להערכת מסוכנות מינית, שקבעה שרמת
- 17 המסוכנות הנשקפת מהעורר היא בינונית-גבוהה, הוטל עליו ביום 21.9.15 על ידי בית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

משפט השלום ברמלה צו פיקוח ומעקב לתקופה בת 24 חודשים (להלן: "צו הפיקוח המקורי").

לקראת תום תקופת צו הפיקוח, הגישה המשיבה בקשה להארכת צו הפיקוח בשנתיים נוספות. ביום 22.10.17 ניתן צו פיקוח זמני בהסכמת הצדדים, והדיון בבקשה להארכת הצו נדחה. באותה עת נעצר העורר בגין עבירות רכוש, ולאחר שנגזר דינו לעונש מאסר בפועל, החליט בית משפט השלום ביום 7.11.17 על מחיקת הבקשה להארכת הצו בהתאם לבקשת המשיבה והורה על ביטול צו הפיקוח הזמני.

4. בסמוך לפני שחרורו של העורר מעונש המאסר הנוסף, הגישה המשיבה בחודש ינואר 2017 בקשה להארכת צו הפיקוח ב-3 שנים נוספות. העורר סירב לבצע בדיקת מסוכנות עדכנית, והמשיבה ביקשה להסתמך על הערכת המסוכנות האחרונה שנערכה בעניינו, קרי בשנת 2015, שקבעה מסוכנות ברמה בינונית-גבוהה. ביום 20.2.20 החליט בית משפט השלום על הארכת צו הפיקוח בשנתיים נוספות. על החלטה זו הוגש הערר.

החלטת בית משפט השלום מיום 20.2.20

5. העורר (המשיב בבית משפט השלום) טען כי משצו הפיקוח המקורי ניתן ביום 21.9.15, הרי שהתקופה המרבית של הצו מסתיימת ביום 21.9.20 ועל כן ניתן להאריך את הצו רק עד למועד זה. בכל הארכה נוספת יהא על המשיבה (המבקשת בבית משפט השלום) להוכיח שרמת המסוכנות של המשיב גבוהה לשם הוצאת צו חדש. מנגד טענה המשיבה כי תקופת שהייתו של העורר במאסר בפועל, אינה באה במניין הימים של חמש השנים במהלכו לא היה צו פיקוח כנגדו, ובניכוי תקופה זו, ניתן להאריך את הצו עד לתום התקופה המרבית של 5 שנים, ללא קשר למועד בו ניתן הצו לראשונה. בית המשפט בחן את פסק הדין בפע"מ (מח' ת"א) 51303-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני (12.5.19) (להלן: "ההחלטה בעניין פלוני"), אשר עסק בסוגיה זוהי, בה במהלך תקופת חמש השנים שלאחר תום ריצוי עונשו בגין עבירת מין, נשא המשיב בעונש מאסר בגין עבירה אחרת שאינה עבירת מין. באותו הליך כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב קבעה שתקופת מאסרו של המשיב אינה נכללת במניין הימים של התקופה המרבית ולכן אין מניעה להאריך את צו פיקוח. בית משפט השלום קבע שיש לראות את ההחלטה בעניין פלוני כהלכה מנחה שעל בית משפט השלום ליישמה וזאת כאמור בסעיף 20 בחוק יסוד: השפיטה, ומשכך החליט על הארכת צו הפיקוח בשנתיים נוספות.

טיעוני הצדדים

6. לטענת ב"כ העורר, עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן, טעה בית המשפט קמא בכך שקבע כי די בהחלטה היחידה שניתנה בסוגיה זו בבית המשפט המחוזי בעניין פלוני כדי להנחות בית משפט השלום ללא נימוקים לאימוץ החלטה זו. מדובר בסוגיה בעלת משמעות רוחבית,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

1 ולא ניתן לנמקה כפי שנימק בית המשפט קמא, בהסתמך על החלטה יחידה של בית-
2 המשפט המחוזי בעניין פלוני.

3 ב"כ העורר הפנתה לסעיף 14 (א) בחוק הקובע שתוקפו של צו הפיקוח לא יעלה על 5 שנים,
4 ומגדיר תקופה זו כתקופה המרבית. לשיטת העורר, טענת המשיבה שאין למנות ברצף את
5 התקופה המרבית, וכי אם הייתה הפסקה בין תום תקופת צו הפיקוח לבין מתן הארכת
6 הצו, אין למנות את ההפסקה במסגרת התקופה המרבית, היא שגויה כיוון שכשהמחוקק
7 קבע שניתן להאריך את הצו מעת לעת, כוונתו הייתה לאפשרות הארכת הצו שניתנת בתוך
8 תקופת הצו, כאשר לא התקיימה הפסקה בין הצווים. העובדה שהמחוקק השמיט את
9 המילה "במצטבר" בסיפה של סעיף 14(ב) בחוק שקבע כי ההארכה צריכה להיות בתוך
10 התקופה המרבית, מובילה למסקנה כי כוונת המחוקק היא שההארכה תתבצע במסגרת
11 התקופה המרבית, ומשמעות הדבר היא שלא ניתן לעצור את מניין התקופה המרבית
12 כשמארכים את צו הפיקוח שלא בתוך בתקופת הצו. כלומר, הארכת הצו מוגבלת לתקופה
13 בת 5 שנים מיום מתן הצו המקורי. לכן, סמכות בית המשפט להאריך כיום את צו הפיקוח
14 היא עד לתום 5 שנים ממועד הצו המקורי (21.9.15). התקופה שבה העורר לא היה נתון
15 תחת צו פיקוח, ובה היה אסיר בגין עבירות רכוש, אינה מאפשרת לצבור את התקופה מעבר
16 למגבלת חמש השנים ממועד הצו המקורי. אלמלא כן התקופה המרבית של צו הפיקוח
17 תתפרס על פני 7 שנים וזאת בניגוד לסעיף 14 בחוק. לשיטת העורר, לא ניתן להאריך את
18 צו הפיקוח מעבר לתקופת ה-5 שנים מיום הטלת הצו המקורי, קרי: עד ליום 21.9.20. לא
19 בכדי קבע המחוקק את סעיף 14(ג) המאפשר הארכת הצו מעבר ל-5 שנים בכפוף לכך שרמת
20 המסוכנות המינית היא גבוהה. מכאן שפרשנות המשיבה לחוק שגויה ומאיינת את תכליתו.
21 סעיף 14(ב) בחוק קובע שניתן להאריך את צו הפיקוח בתוך התקופה המרבית לתקופות
22 שאינן עולות במצטבר על התקופה המרבית. משמעות הדבר היא שתקופות הצווים יכולות
23 להצטבר אך לא לעבור את תקופת ה-5 השנים. הסיפה של סעיף זה מאפשר להאריך את צו
24 הפיקוח גם שלא בתוך תקופת הפיקוח, מטעמים מיוחדים שירשמו, ובתנאי שההארכה
25 תעשה במסגרת התקופה המרבית. בכך למעשה המחוקק לא העניק את האפשרות של
26 הצטברות התקופה מעבר ל-5 שנים ומשמעות הדבר היא שבמצב בו מתבקשת הארכה שלא
27 בתוך בתקופת הפיקוח, לא ניתן לצבור את התקופות מעבר ל-5 שנים מיום הטלת הצו
28 המקורי.

29 החוק מאזן בין הצורך להגן על הציבור בפני עברייני מין לבין זכותו של עבריין המין לשוב
30 לחייו כאדם חופשי לאחר שנשא במלוא עונשו ככל עבריין אחר. הפרשנות התכליתית של
31 החוק היא ליצור איזון ומידתיות בתקופת הפיקוח, כך שהתקופה המרבית תחושב מיום
32 הטלת הצו המקורי ללא עצירת תקופת הספירה וצבירה לתקופות העולות על 5 שנים
33 ממועד הצו המקורי. לא בכדי נקבעה בחוק תקופה מרבית של 5 שנים, שהרי אלו השנים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 שבהן המסוכנות הנשקפת מעבריו המין היא משמעותית ובהן נדרש פיקוח. מדובר
2 בתנאים קשים שמטילים על אדם שסיים לשאת במלוא עונשו. לא בכדי קבע המחוקק פרק
3 זמן של חמש שנים, וזאת בשל מחקרים שלפיהם קיימת הפחתה ברמת המסוכנות, גם
4 לעברייני מין שלא שולבו בטיפול, בחלוף 5 שנים מתום ריצוי העונש (ר' קרל הנסון, אנדרו
5 ג' ר' האריס, לולי הלמוס ודיוויד ת'ורנטון "יתכן שעברייני מין בסיכון גבוה לא יהיו
6 בסיכון גבוה לנצח", פורסם ב-Journal of Interpersonal Violence, כרך 29 עמ' 2792-
7 2813 (2014)). יש לקרוא את סעיף 14(ב) בשני חלקים – בחלק הראשון מדובר על הארכה
8 מעת לעת באופן מצטבר עד לתקופה המרבית, ובחלק השני מדובר על מצב בו היה אירוע
9 מנתק, ובו לא מזכרת המילה במצטבר אלא פרק הזמן המרבי.
- 10 7. לטענת ב"כ המשיבה, עוה"ד אורלי שרגנהיים והילה צור, תכלית החוק היא הגנה על
11 הציבור מפני עברייני מין. לאחר שהעורר שוחרר ממאסר בגין ביצוע עבירות מין, רמת
12 המסוכנות המינית שלו נמצאה כבינונית-גבוהה. בתקופת המאסר הנוספת שריצה, לא היה
13 צורך בחוק לשם הגנה על הציבור מפניו משום שהציבור היה מוגן בדרך אחרת. הצורך בחוק
14 עולה כאשר שב הסיכון קרי: שהציבור אינו מוגן מפני עבריו המין. העורר בעל מסוכנות
15 מינית שנקבעה בשנת 2015 מכיוון שהוא מסרב להיבדק שוב. אם העורר ימשיך לסרב
16 להיבדק במרכז להערכת מסוכנות מינית, תיוותר רמת המסוכנות כבינונית-גבוהה והצו
17 יפוג. המשיבה הסתמכה על החלטת כב' השופטת סוקולוב בעניין פלוני אשר העניקה לחוק
18 פרשנות תכליתית וראויה, ובעקבותיה אף בית המשפט קמא בעניינו. יש לקרוא את סעיף
19 14 (ב) ברצף וכך ניתן להבינו בשלמותו באופן שניתן לצבור את תקופות הפיקוח באופן
20 שיצטבר עד ל-5 שנים, ללא קשר למועד שבו ניתן הצו המקורי. אין מחלוקת על כך
21 שהתקופה המרבית היא 5 שנים, והשאלה היא לגבי אופן מניין השנים. אם כוונת המחוקק
22 הייתה לצבור את התקופות אחת אחר השנייה עד לחמש שנים ממועד הצו המקורי, לא היה
23 צורך במילה "במצטבר". זו מילה שמלמדת שניתן לצבור את תקופות הפיקוח בפועל. אין
24 נפקות לצו פיקוח בתקופת מאסר של עבריו המין, מפני שאין צורך להגן על הציבור כשהוא
25 בין כותלי הכלא ועל כן אין מקום למנות אותו בתקופה המרבית. האירועים המנתקים
26 אינם משנים את הגדרת התקופה המרבית, עדיין התקופה תעמוד על 5 שנים באופן מצטבר
27 של פיקוח בפועל. יש לפרש את סעיף 14(ב) בחוק באופן תכליתי ההולם את מטרת החוק –
28 מניעת ביצוע עבירות מין חוזרות וזאת בדרך של פיקוח יעיל וממשי על תפקודו והשתלבותו
29 של עבריו המין בקהילה. תכלית זו קיבלה ביטוי בסעיף 12(ד) בחוק הקובע שצו הפיקוח
30 יתקיים לאחר ריצוי עונש המאסר בפועל ובכך החווה המחוקק את דעתו שתקופת המאסר
31 אינה מצריכה פיקוח. בנוסף בדברי ההסבר לחוק צוין שיעשה מעקב ופיקוח חיצוני על
32 עבריו המין בקהילה וגם מכך ניתן להסיק שהמחוקק ביקש לקבוע תקופה מרבית לקיומו
33 של פיקוח ממשי, באופן שתקופת הפיקוח תחושב באופן מהותי ולמנוע מצב בו תיבלע כל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 תקופת הפיקוח בזמן המאסר. לשיטת המשיבה, במצבים בהם חל אירוע מפסיק במהלך
2 תקופת הפיקוח אשר הופך את הפיקוח ללא אפקטיבי, אין מקום להמשיך ולמנות את
3 התקופה תחת התקופה המרבית. הפרשנות המוצעת על-ידי עורר, שיש לחשב את תקופת
4 5 השנים מהיום שבו ניתן צו הפיקוח המקורי ללא יכולת לעצור את מניין השנים גם
5 במצבים בהם לא מתקיים פיקוח, אינה מתיישבת עם תכלית החוק כמו גם עם לשון החוק
6 הקובע במפורש שבית המשפט רשאי להאריך את הצו מעת לעת לתקופה שאינה עולה
7 במצטבר על התקופה המרבית. לשיטת המשיבה, החוק מאפשר לתת צו פיקוח לתקופה
8 מצטברת ("נטו") של חמש שנים, אשר בהתקיים "אירוע מנתק", יכולה להתפרש ("ברוטו")
9 על פני למעלה מחמש שנים.
- 10 8. במאמר מוסגר יצוין כי שני הצדדים דחו את הפרשנות שלפיה ההחלטה על הארכת הצו
11 צריכה להינתן בתוך התקופה המרבית של חמש שנים ממועד תחילת הצו המקורי, גם אם
12 תוקפו של הצו יכול להגיע במצטבר ל-5 שנים.
- 13 9. בהחלטה בפע"מ (מח' ת"א) 51303-10-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.5.19), שעליה התבסס
14 בית-משפט השלום, נדונה שאלה דומה במקרה דומה בנסיבותיו למקרה דנן. המשיב שם
15 הורשע בביצוע עבירות מין ולאחר ששוחרר מריצוי עונש מאסר הוטל עליו צו פיקוח למשך
16 3 שנים. בתום תקופת הפיקוח הוגשה בקשה להארכת הצו, אשר נמחקה מכיוון שהעורר
17 נעצר עד לתום ההליכים בגין עבירה אחרת שאינה עבירת מין. לפני מועד שחרורו מריצוי
18 המאסר בגין העבירה האחרת הוגשה בקשה להארכת צו הפיקוח בטענה שאין למנות את
19 תקופת המאסר האחר במניין התקופה המרבית. כב' השופטת סוקולוב קבעה כי בתקופת
20 היות המשיב בכלא לא היה מקום להטיל עליו צו פיקוח, בהתחשב בתכלית החוק, מאחר
21 שלא היה צורך בפיקוח, ואף לא ניתן היה לבצע פיקוח אפקטיבי בהיותו המפוקח בכלא.
22 עוד קבעה כב' השופטת סוקולוב כי אינה סבורה שיש במקרה זה מספר פרשנויות לחוק,
23 כטענת ב"כ המשיב באותו הליך, ודחתה את הטענה שיש לבחור בפרשנות הנוחה למשיב.
24 נקבע כי הפרשנות המוצעת על ידי בא כוח המשיב איננה סבירה כלל ועיקר ולשון החוק אף
25 איננה תומכת בה. משתוקפו של הצו לא עלה במצטבר על 5 שנים, ניתן להאריך את הצו עד
26 לתקופה בת 5 שנים, ללא קשר למועד הטלת הצו המקורי.

דיון והכרעה

- 27
- 28 10. השאלה העומדת לדיון בערר זה היא שאלת פרשנותו של סעיף 14 בחוק, ובפרט כיצד יש
29 למנות את התקופה המרבית של הפיקוח – האם יש למנות את שנות הפיקוח מיום תחילת
30 צו הפיקוח המקורי ועד לחלוף 5 שנים מאותו מועד כטענת העורר, או שמא ניתן לצבור את
31 תקופות הפיקוח, במקרה שהצו הופסק וחודש, עד לסך מצטבר של 5 שנים.
- 32 11. סעיף 14 (א)-(ג) בחוק מורה כדלקמן:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 **תוקפו של צו פיקוח לפי פרק זה לא יעלה על חמש שנים (בסעיף זה – התקופה**
2 **המרבית).**
- 3 (ב) הוציא בית המשפט צו פיקוח לתקופה קצרה מהתקופה המרבית, רשאי הוא,
4 **בתוך התקופה המרבית, להאריך את הצו מעת לעת, לתקופות נוספות שאינן**
5 **עולות, במצטבר, על התקופה המרבית, אם סבר, לאחר שקיבל הערכת מסוכנות,**
6 **שרמת הסיכון שעבריו המין יבצע עבירת מין נוספת, אינה נמוכה, ואולם בית**
7 **המשפט רשאי להאריך את הצו גם לא בתוך תקופת הפיקוח אם מצא שיש צורך**
8 **בכך מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שההארכה האמורה בוצעה במסגרת**
9 **התקופה המרבית.**
- 10 (ג) בתום התקופה המרבית, רשאי בית המשפט להוציא צו פיקוח חדש לגבי עבריו מין, אם
11 סבר, לאחר שקיבל הערכת מסוכנות, שרמת הסיכון שעבריו המין יבצע עבירת מין נוספת
12 היא גבוהה; הוראות פרק זה יחולו על דיון כאמור בשינויים המחויבים.
- 13 12. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי אף בהחלטה בעניין פלוני, סבורני כי הדין עם
14 ב"כ עורר, וזאת מן הטעמים הבאים:
- 15 13. ראשית, **לשון החוק** תומכת בעמדת ב"כ העורר. **סעיף 14(א)** לחוק מגדיר את התקופה
16 המרבית כדלקמן: **"תוקפו של צו פיקוח לפי פרק זה לא יעלה על חמש שנים (בסעיף זה –**
17 **התקופה המרבית)".**
- 18 סעיף 10(ב) לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981 מגדיר כיצד יש לחשב תקופה קצובה במספר
19 שנים כדלקמן:
- 20 "תקופה קצובה במספר חדשים או שנים לאחר אירוע פלוני תסתיים
21 בחדשה האחרון ביום שמספרו בחודש כמספר יום האירוע, ואם היה
22 החודש חסר אותו יום - ביום האחרון של החודש".
- 23 כלומר, על-פי סעיף 10(ב) לחוק הפרשנות, במקום שבו המחוקק קבע תקופה של חמש שנים,
24 אשר מתחילה להימנות ממועד השחרור ממאסר, במקרה שבו אדם נושא עונש מאסר בגין
25 עבירת המין (סעיף 12(ד) בחוק) או ממועד מתן הצו, תקופה זו נמנית ברצף למשך חמש
26 שנים ותסתיים בתום חמש שנים ממועד תחילתה. נוסחו של סעיף 14(א) אינו תומך
27 בפרשנות לפיה התקופה המרבית של 5 שנים ניתנת לחישוב באופן שיוציא מגדרה תקופות
28 שבהם צו הפיקוח הופסק, כך שהארכתה תתאפשר מעבר לחמש שנים מיום מתן הצו
29 המקורי.
- 30 בהקשר זה יודגש כי בהגדרת "התקופה המרבית" בסעיף 14(א), לא עשה המחוקק שימוש
31 במונח "במצטבר", שבו עשה שימוש בסעיף 14(ב) רישא. מכאן, שהגדרת התקופה המרבית

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

מתייחסת לתקופה של חמש שנים, ולא למקבץ של תקופות שונות אשר ניתן לצבור אותן לכדי חמש שנים.

בכך שונה התקופה המרבית אשר מוגדרת בסעיף 14(א) בחוק לעומת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים), תשנ"ו-1996, אשר הגדיר את תקופת המעצר המרבית לאחר הגשת כתב אישום כ"תקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים" (סעיף 61), ושם לאור נוסח החוק נקבע כי ניתן לצבור את התקופות (ראו למשל, בש"פ 5142/99 מורוזובה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 643, 656 [1999]). כלומר, אילו היה ברצון המחוקק לקבוע שניתן יהיה למנות את התקופה המרבית על ידי צירוף מקטעים שונים של תקופות קצרות יותר, היה עליו להגדיר את התקופה המרבית בדומה לחוק המעצרים כ"תקופה המצטרפת כדי חמש שנים".

14. גם לשונו של סעיף 14(ב) רישה תומכת באותה מסקנה. סעיף 14(ב) רישה קובע כי "הוציא בית המשפט צו פיקוח לתקופה קצרה מהתקופה המרבית, רשאי הוא, בתוך התקופה המרבית, להאריך את הצו מעת לעת, לתקופות נוספות שאינן עולות, במצטבר, על התקופה המרבית". כלומר, הסעיף נועד לאפשר לבית המשפט להוציא צו פיקוח לתקופה קצרה מהתקופה המרבית (למשל, שנתיים), ולאחר מכן – בתוך התקופה המרבית של חמש שנים – להאריך את הצו מעת לעת, לתקופות נוספות (למשל, שנה וחצי בכל פעם), שאינן עולות במצטבר על התקופה המרבית של חמש שנים. אם מטרת סעיף 14(ב) הייתה לאפשר הארכה מעבר למגבלת חמש השנים ממועד מתן הצו המקורי, לא היה שום צורך במילים "בתוך התקופה המרבית", ודי היה בניסוח "רשאי הוא להאריך את הצו מעת לעת, לתקופות שאינן עולות במצטבר על התקופה המרבית". בהקשר זה יש להפנות לכלל הפרשני לפיו חזקה על המחוקק שלא השחית מילותיו לריק. המילים "בתוך התקופה המרבית" קובעות שכל הארכות הצו כפופות למגבלת התקופה המרבית של חמש שנים, וההצטרפות של התקופות אינה מאפשר חריגה מתקופה זו. אכן, הסעיף מאפשר לצבור תקופות, אך כל זאת, לא רק במגבלה שהן אינן עולות במצטבר על התקופה המרבית, אלא גם שבית המשפט יאריך את הצו "בתוך התקופה המרבית", קרי בתוך חמש שנים ממועד הצו המקורי.

יתר על-כן, סעיף 14(ב) רישא ממילא אינו האכסניה אשר מאפשרת את הארכת הצו במקרה דנן שבו הצו ניתן "שלא בתקופת הפיקוח", וזאת מפני שבמקרים שבהם הצו הופסק או לא חודש עקב הטלת עונש מאסר בפועל על המפוקח בגין עבירה שאינה עבירת מין, הרי שהבקשה להארכת הצו היא בקשה "שלא בתוך תקופת הפיקוח" ולשם כך תיקן המחוקק את החוק בשנת 2011 באופן שהתווסף לו סעיף 14(ב) סיפה, כפי שיובהר להלן. לפיכך, הביטוי "במצטבר" אשר קבוע בסעיף 14(ב) רישה לחוק, אינו יכול להוות אסמכתא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 לפרשנות המוצעת על-ידי המשיבה. סעיף 14(ב) רישה כלל אינו עוסק במקרים שבהן
2 תקופות הפיקוח אינן רצופות, אלא לשם כך נקבע סעיף 14(ב) סיפה.
- 3 **סעיף 14(ב) סיפה** התווסף לחוק במסגרת תיקון מס' 3, ונועד, בין היתר, לאפשר את
4 הארכת הצו שלא בתקופת הפיקוח, למשל במקרה שבו במהלך תקופת הפיקוח נדון
5 המפוקח לעונש מאסר שלא בגין עבירת מין, וצו הפיקוח פקע. בסעיף 14(ב) סיפה נקבע
6 **"ואולם בית המשפט רשאי להאריך את הצו גם לא בתוך תקופת הפיקוח אם מצא שיש**
7 **צורך בכך מטעמים מיוחדים שיירשמו, ובלבד שההארכה האמורה בוצעה במסגרת**
8 **התקופה המרבית"**. עיון בסעיף מעלה כי המחוקק הדגיש את הדרישה שהארכה תהיה
9 "במסגרת התקופה המרבית", כלומר במסגרת המגבלה שנקבעה בסעיף 14(א) של חמש
10 שנים, אשר נמנית ממועד הצו המקורי. בכך הקנה המחוקק לבית המשפט סמכות להאריך
11 את צו הפיקוח אף שלא בתקופת הפיקוח, כלומר לאחר שצו הפיקוח פקע, אך לא מעבר
12 לתקופה המרבית, ולא לאחר שתקופת חמש השנים הסתיימה.
- 13 זאת ועוד, בסעיף 14(ב) סיפה, שהוא הרלוונטי למקרה דנן, לא בחר המחוקק לעשות שימוש
14 במונח "במצטבר" שבו עשה שימוש בסעיף 14(ב) רישה. מכאן מובן שאין המדובר בצבירה
15 של תקופות מעבר לתקופה המרבית. לא ניתן "להשאיל" את המילה "במצטבר" מהרישה
16 של הסעיף, אל הסיפה שלו, באופן אשר יאפשר את הפרשנות שאליה עותרת המשיבה.
- 17 אף עיון בפרוטוקול וועדה חוקה חוק ומשפט של הכנסת מיום 4.7.11 במסגרתו נדון תיקון
18 מס' 3 שבו הוסף הסיפה לסעיף 14(ב) מעלה כי זו הייתה כוונת הדברים. באותה ישיבה
19 הבהירה גבי עמית מררי ממחלקת ייעוץ וחקיקה במשרד המשפטים (כתוארה אז), כי
20 "אנחנו לא מבקשים מעבר לחמש שנים" (עמ' 23). באותה ישיבה עלה כי התיקון נועד
21 לאפשר הארכת צו הפיקוח גם שלא בתוך תקופת הפיקוח, למשל במקרים שבהם המפוקח
22 יצא לחו"ל או היה במאסר אחר, אך אין בתיקון כדי לאפשר חריגה מעבר לתקופה של חמש
23 שנים. אילו היה ברצון משרד המשפטים לאפשר צבירה של התקופות לתקופה מצטברת של
24 חמש שנים, תוך גריעת תקופות המאסר או השהות בחו"ל, חזקה שהדברים היו מובהרים
25 באופן מפורש.
- 26 סוגיה דומה התעוררה בנושא המאסר על תנאי. גם בעניין המאסר על תנאי התעוררה
27 שאלה, האם ניתן לאמץ פרשנות לפיה עונש המאסר על תנאי יפוצל – חלקו יחול בתקופה
28 שעד לתחילת ריצוי המאסר בפועל, וחלקו האחר יחול לאחר סיום ריצוי המאסר בפועל.
29 בית-המשפט העליון, מפי כב' השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש, קבע בע"פ 7510/00 **במנוקלר**
30 **נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 258, 272 (2002) כי פרשנות זו נוגדת את התכלית החקיקתית.
31 מכאן, שכאשר עונש המאסר על תנאי מתחיל להימנות, אין בעובדה שהוטל על הנידון
32 מאסר בפועל נוסף, כדי להוביל להפסקת התנאי ולחידושו לאחר השחרור מהמאסר. אמנם,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 הסוגיה הנוגעת למאסר על תנאי, היא ענישתית, בעוד שחוק ההגנה על הציבור תכליתו
- 2 מניעתית, ואולם סבורני כי אף במקרה דנן לא קיימת הצדקה לפיצול התקופה באופן
- 3 שיאפשר את הארכת התקופה המרבית מעבר למגבלת חמש השנים ממועד הטלת הצו
- 4 המקורי.
- 5 במקומות שבהם המחוקק ביקש ליצור "תנאי מפסיק" לתקופה שנקבעה, הרי שהוא עשה
- 6 כן במפורש. כך למשל, בעניין סדר נשיאת מאסר בפועל בשל אי תשלום קנס, קבע המחוקק
- 7 כי "היה בין תקופות המאסר מאסר בשל אי תשלום קנס, ישא אותו תחילה לפני כל מאסר
- 8 פלילי אחר, ואם היה במאסר פלילי בעת שהוטל עליו מאסר בשל אי תשלום קנס, יופסק
- 9 אותו מאסר לשם נשיאת המאסר בשל אי תשלום הקנס וישוב וימשך משתם המאסר
- 10 האמור" (סעיף 46 בחוק העונשין, תשל"ז-1977). כך גם נקבע בסדר נשיאת מאסר אזרחי
- 11 "מי שהוטלו עליו מאסר אזרחי ומאסר פלילי, ישא את המאסר האזרחי תחילה; ואם היה
- 12 נושא מאסר פלילי בעת שהוטל עליו המאסר האזרחי, יופסק המאסר הפלילי לשם נשיאת
- 13 המאסר האזרחי וישוב וימשך מתום המאסר האזרחי" (סעיף 47 בחוק העונשין). לא כך
- 14 נקבע במקרה דנן.
- 15 18. זאת ועוד, על-פי סעיף 14(ג) לחוק, בחלוף התקופה המרבית של חמש שנים קיימת סמכות
- 16 חדשה לתת צווי פיקוח, אלא שהמחוקק קבע כי הסמכות למתן צו פיקוח חדש כפופה לכך
- 17 שרמת הסיכון שעבריו המין יבצע עבירת מין נוספת היא גבוהה. בכך איזן המחוקק בין
- 18 הצורך להמשיך ולפקח על עברייני מין לאחר תום תקופת חמש השנים, לבין הצורך לקבוע
- 19 מועד סיום למגבלות המוטלות על המפוקח.
- 20 19. גם עיון בסעיפים 14(ד) ו-14(ה) בחוק תומך במסקנה האמורה. הסעיפים הללו קובעים
- 21 כדלקמן:
- 22 "ד) לא יוציא בית המשפט צו פיקוח ולא יימצא עבריו מין בפיקוח
- 23 ובמעקב, לאחר שחלפה התקופה הבאה, לפי המוקדם:
- 24 (1) תקופת המחיקה, כהגדרתה בסעיף 16 לחוק המרשם
- 25 הפלילי, לגבי עבירת המין שבה הורשע;
- 26 (2) עשרים שנים מיום שחרורו ממאסר בפועל או מאשפוז, או
- 27 מיום מתן גזר דינו, לפי הענין.
- 28 ה) על אף האמור בסעיף קטן (ד), הורשע עבריו מין בעבירת מין נוספת
- 29 או בהפרת צו הפיקוח כאמור בסעיף 22(א), בטרם חלפה התקופה
- 30 כאמור באותו סעיף קטן, יחל מנין התקופה כאמור במועד שחרורו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- 1 של עבריו המין ממאסר בפועל או מאשפוז בשל עבירת המין הנוספת
2 או הפרת צו הפיקוח, או ביום מתן גזר דינו בקשר לעבירה כאמור".
- 3 על-פי הסעיפים האמורים, במקום שבו ביקש המחוקק להאריך את התקופה אף מעבר
4 לתקופת המחיקה של הרישום הפלילי או של עשרים שנה מיום השחרור, הוא עשה כן
5 במפורש, למשל במקרה שבו עבריו מין הורשע בעבירת מין נוספת או בהפרת צו פיקוח.
6 בהעדר הרשעה בעבירת מין נוספת או בהפרת צו פיקוח, קבע המחוקק כי בתום תקופת
7 המחיקה של הרישום הפלילי או בתום עשרים שנים מיום השחרור מהמאסר (בגין עבירת
8 המין), לפי המוקדם, לא יוציא בית-המשפט צו פיקוח – זאת גם במקרים של מסוכנות
9 גבוהה שבה קיימת סמכות למתן לצו פיקוח מעבר לחמש שנים. כלומר, המחוקק ראה
10 חשיבות לקביעת גבולות זמן ברורים אשר מעבר אליהם רק בהוראה מפורשת בחוק ניתן
11 להמשיך ולהוציא צווי פיקוח.
- 12 20. אף **פרשנות תכליתית** של הסעיף מובילה לתוצאה דומה. תכליתו המרכזית של החוק היא
13 "להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין על ידי ביצוע הערכות מסוכנות לגבי עבריו מין
14 בשלבים השונים של ההליך המשפטי, וכן ביצוע פיקוח ומעקב ושיקום מונע לעבריינים
15 כאמור, והכל לשם מניעת ביצוע עבירות מין חוזרות" (סעיף 1 בחוק). בפסיקה נקבע לא
16 אחת כי יש לפרש את הוראות החוק בצורה המאזנת בין האינטרסים של הגנה על הציבור
17 לבין זכויותיו של עבריו המין. כך למשל קבע כב' השופט ע' פוגלמן בבש"פ 545/15 **פלוני נ'**
18 **מדינת ישראל** (24.2.15):
- 19 "מטרתו של החוק, ובכלל זאת של צו הפיקוח המטיל כאמור על העבריו
20 מגבלות ומחויבויות שונות, להגן על הציבור מפני עבריו מין אשר קיימת
21 לגביהם הערכת מסוכנות שלילית, וזאת בשים לב ליחודן של עבירות מין
22 ככאלה המאופיינות ברצדיביזם גבוה; לקושי של רשויות החוק להתמודד
23 עמן; ולשכיחות ביצוען... במובן זה, מהווה חוק ההגנה על הציבור –
24 המאפשר הגבלה על חירותו ופרטיותו של עבריו המין – חריג לכלל שלפיו
25 אדם שסיים לשאת בעונשו "שילם את חובו" לחברה ויש להתיר לו
26 להמשיך בחייו באין מפריע. החוק טומן בחובו איזון בין האינטרסים
27 השונים – זכויותיו של עבריו המין מזה ואינטרס הציבור מזה – בדמות
28 מבחני המידתיות שהטלת צו פיקוח כפופה אליהם".
- 29 צו הפיקוח על פי החוק מטיל מגבלות שונות על חירותו של המפוקח, כגון מגבלה על צריכת
30 משקאות משכרים או שימוש בסמים מסוכנים, מגבלה על החזקת חומר שנועד לעורר
31 מינית, מגבלה על נהיגה בכלי רכב, מגבלה על הימצאות מחוץ למקום המגורים בשעות
32 מסוימות, מגבלה על הימצאות בסביבות מקומות מסוימים, מגבלה על התחברות עם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

- קטינים, מגבלה על פגישה עם נפגע העבירה או על הימצאות בקרבת מקום מגוריו, מגבלה על עבודה במקומות מסוימים, מגבלה לעניין מקום מגורים או עבודה ועוד. במקרה שבו אדם נתון במאסר מאחורי סורג ובריח בגין ביצוע עבירה אחרת, שאינה עבירת מין, הלכה למעשה חירותו מוגבלת בכל אותן מגבלות אשר ניתן היה להטיל עליו לפי חוק הגנה על הציבור, ואף למעלה מכך. במקום פיקוח על-ידי קצין פיקוח, הנאשם מפוקח הלכה למעשה על-ידי שירות בתי הסוהר. כך שבסופו של דבר, התכלית של הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין מושגת גם במקרים שבהם המפוקח נדון, במהלך תקופת הפיקוח, לעונש מאסר שלא בגין עבירת מין. בתקופת המאסר הנוסף חירותו ופרטיותו של עבריין המין מוגבלות באמצעים משמעותיים בהרבה מאלה שניתן להטיל עליו בחוק ההגנה על הציבור, והציבור מוגן מפניו באופן מיטיבי יותר.
21. אמנם, כפי שטענה המשיבה, תכליתו של החוק היא הגנה על הציבור באמצעות פיקוח על תקופת השתלבות עבריין המין בקהילה, ולא בכדי תקופת הפיקוח מתחילה, ככלל, ממועד שחרורו של עבריין המין מהמאסר שהוטל עליו בגין עבירת המין. בנסיבות אלה, אכן יש ממש בטענה כי בעת מאסר נוסף של עבריין המין, בעבירת רכוש למשל, הפיקוח אינו אפקטיבי. מכאן, שיש טעם בטענת המשיבה שהפיקוח של חמש שנים ראוי שיהיה בקהילה. עם זאת, אין בכך כדי להצדיק פרשנות אשר תאפשר ליצור "אירוע מפסיק" אשר יאפשר להאריך את תקופת הפיקוח מעבר לתקופה שהגדיר המחוקק כתקופה מרבית.
22. הפרשנות שבה דוגלת המשיבה מאפשרת לכאורה להמשיך ולהאריך את צו הפיקוח ללא שום מגבלת מועד. כך למשל, אם לאחר שהמפוקח שהה בצו פיקוח למשך שנתיים, הוא נדון – בגין עבירת רכוש – לעשר שנות מאסר, ניתן יהיה על-פי פרשנות המשיבה, לאחר שחרורו מהמאסר בגין עבירת הרכוש, להטיל עליו צו פיקוח למשך שלוש שנים נוספות. סבורני כי פרשנות זו חורגת מגדרי האיזון שנקבע בחוק.
- סוף דבר**
23. לאור האמור לעיל, סבורני כי יש לבכר את הפרשנות שלפיה תקופת הפיקוח המרבית של חמש שנים אינה ניתנת לפיצול. התקופה שבה צו הפיקוח על עבריין המין פקע אינה יכולה לעצור את מניין התקופה המרבית באופן שיאפשר להאריך את התקופה מעבר ל-5 שנים ממועד מתן הצו המקורי.
24. אשר על כן, אני מקבל את הערר ומורה על קיצור תקופת צו הפיקוח, כך שיחול עד לתום התקופה המרבית של חמש שנים ממועד מתן צו הפיקוח המקורי, קרי: עד ליום 21.9.20.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 35741-03-20 פלוני נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 22584-07-14

1 החלטה זו מותרת בפרסום, ללא פרטי העורר.
2 מזכירות בית-המשפט תמציא החלטה זו לצדדים.

3

4

5 ניתנה היום, כ"ד אייר תש"פ, 18 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

6

7

8

עמי קובר, שופט

9

10